

Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ.: Σήμερα ο καιρός είναι άνοιχτοσύνη Θράκ. Συνών. αἰθρία 1. 3) Ὑπερβολική ἐλευθεριότης, ζωηρότης, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς Κύπρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἔδει πολ-λὴν ἀν-νοιχτοσύνην τοῦτ' ἢ κωπέλ-λα 'πάνω της Κύπρ.

άνοιχτοτρύπι τό, ἀμάρτ. ἀν'χτιουτρίπ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνοιχτοτρύπης <άνοιχτῆς καὶ τρύπα κατ'ἀντίστροφον σύνθεσιν ἀντὶ τρυπανοίχτης.

Τρύπανον σιδηροῦν διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγονται ὅπαι εἰς σίδηρον.

άνοιχτούτσικος ἐπίθ. σύνηθ. ἀνοιχτούτσ'κος Προπ. (Πάνορμ.) ἀν'χτούσ'κους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσικος.

1) Ὁ ἐλευθεριάζων πως, κυρίως ἐπὶ γυναικὸς σύνηθ. Ἀνοιχτούτσικες κουβέντες. Ἀνοιχτούτσικα λόγια σύνηθ.: Αὐτὴ μοῦ φαίνεται ἀνοιχτούτσ'κ' λίγο Πάνορμ. Πβ. ἀνοιχτός Β7. 2) Ὁ ἔχων χρῶμα ὀλίγον τι ἀνοικτὸν ἐνιαχ. Πβ. ἀνοιχτός Β9.

άνοιχτοφρύδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀν'χτουφρύδ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ ἔχων τὰς ὀφρὺς ἀπεχούσας ἀλλήλων.

άνοιχτοχάρτιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀνοιχτοχάρτ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνοιχτῆς καὶ χαρτί.

Τὸ βιβλίον τοῦ μάντεως, τοῦ ἀνοιχτῆ, διὰ τοῦ ὁποίου προφητεύει.

άνοιχτοχέρης ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀν'χτουχέρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀνοιχτοδέρις Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνοιχτέρης Μύκ. ἀνοιχτόχερος Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀνοιχτόδερος Πόντ. (Χαλδ.) Θηλ. ἀνοιχτοχέρισσα ἐνιαχ. ἀνοιχτοδέρινα Πόντ. (Κερασ.) ἀνοιχτοχεροῦ Μῆλ. Πελοπ. (Μαν.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τοῦ οὐσ. χέρι. Ὁ τύπ. ἀνοιχτέρης δι' ἀνομ. Ἰδ. KDieterich. Südl. Sporaden 72.

1) Ὁ μὴ φιλάργυρος, ἐλευθέριος, γενναιοδωρός κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἀνοιχτοχέρης ἄνθρωπος. Εἶναι ἀνοιχτοχέρα, δὲν τσιγκουνεύεται κοιν. Συνών. ἀπλοχέρης, γαλαντόμος, χουβαρδάς, ἀντίθ. παραδόπιστος, σπαγγορραμμένος, σφιχτός, σφιχτοχέρης, τσιγκούνης. 2) Σπάταλος, ἄσωτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Εἶναι ἀνοιχτοχέρης καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει ποτέ του λεφτὰ σύνηθ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιχτός Β4.

άνοιχτοχερζιά ἡ, (Ἑβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934) ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 253.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτοχέρης.

Γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μέσα 'στὴν πλάσι ποῦ εἶμαι ἐγὼ νὰ ρίξης τῆς ἀλήθειας τὸ ἀλάτι μὲ ἀνοιχτοχερζιά.

ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀπλοχερζιά, χουβαρδοσύνη, ἀντίθ. τσιγκουνζιά.

άνοιχτοχεροῦσα ἐπίθ. θηλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτοχέρης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 193.

Ἡ μὴ φιλάργυρος, σπάταλος.

άνοιχτόχρωμος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τοῦ οὐσ. χρῶμα.

Ὁ ἔχων οὐχὶ ζωηρὸν χρωματισμόν. ἀνοικτόχρους σύνηθ.: Ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα - φόρεμα σύνηθ. Ἀνοιχτόχρωμες βαφές Λεξ. Δημητρ.

άνοιχτωμάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνοιχτουμάδα Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνοιχτωμός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Εὐφυΐα: Εἶδιν τοῦ πιδιοῦ τὴν ἀνοιχτουμάδα κ' ἤρτιν κ' ἤδουκέν του διπλὸν μπουκάματον (ἐκ παραμυθ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιχτομματιά.

άνοιωθα ἐπίρρ. Πελοπ. (Γλανιτζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωθος.

Ἀσυνειδήτως: Ἐφραζε ἄνωιωθά του, μηχανικά, ξέχασε καὶ τὸ φίδι καὶ τὸ φαεῖ (ἐκ διηγ. ἐφραζε = κατεσκεύαζε φράκτας).

άνοιωθιά ἡ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωθος.

Ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδεσιότης: Ἐχει ἀνοιωθιά αὐτός. || Φρ. Εἶναι ἀνοιωθιά φορτωμένος. Συνών. ἀνωιωσιτιά.

άνοιωθος ἐπίθ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Ὀλυμπ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. νοιώθω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

Ὁ μὴ νοῶν ἐνθ' ἀν.: Εἶναι ἄνωιωθο ἀκόμα (ἐνν. τὸ παιδάκι) Ὀλυμπ.

***άνοιωστα** ἐπίρρ. ἄνωιωτα Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωστος.

Χωρὶς νὰ γίνῃ τις ἀντιληπτός, ἀθορύβως, συνήθως ἐπαναλαμβανόμενον δις χάριν ἐμφάσεως: Ἐκαμες ἄνωιωτα ἄνωιωτα τὴ δ'λειά σου χωρὶς νὰ σὲ πάρῃ κἀνείς μερῶδιά. Πῆε ἄνωιωτα ἄνωιωτα τσαὶ δὲν ἔπε σὲ κἀνένα τίβοτα (ἔπε = εἶπε).

***άνοιωσιτιά** ἡ, ἀνωιωτιά Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωστος. Πβ. ἀδύνατος - ἀδυνατία κ. ἀ.

Ἀνωιωθιά, ὁ ἰδ.

άνοιωστος ἐπίθ. Μῆλ. Σίφν. — Λεξ. Δημητρ. ἄνωιωστος Ἡπ. Θράκ. (Γέν. Μυριόφ. Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Μύκ. Νάξ. (Φιλότ. κ. ἀ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Σέριφ. ἄνωιουντος Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἀ.) ἀνένοιωστος Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιώστος <νοιώθω.

1) Παθ. ὁ μὴ γινόμενος ἀντιληπτός, νοητός Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μῆλ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἐβγήκα ἄνωιωστος Μῆλ. Μπῆκ' ἄνωιωτος Σαρεκκλ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ νοῶν, ὁ μὴ ἀντιλαμβανόμενος Μύκ. Νάξ. (Φιλότ. κ. ἀ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Παιδί ἄνωιωτο Φιλότ. || Φρ. Ἀνωιωτα ψωμιά (τὰ οἶονεὶ μήπω αἰσθανθέντα τὴν ἐνέργειαν τῆς πυρᾶς, τὰ ὠμὰ ἔτι. Πβ. συνών. φρ. δὲν τὸ ἐννοίωσαν ἀκόμη τὰ ψωμιά) Νάξ. Ἀνωιωτα ροῦχα ἢ ἀνωιωτη μπουγάδα (λέγεται ἢ φράσις, ὅταν ἡ διήθησις τῆς στάκτης δὲν εἶναι τελεία) αὐτόθ. Συνών. ἀγροίκητος Β1. β) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος, ὁ ἐν ἀναισθησίᾳ διατελὼν, μάλιστα ἐπὶ κοιμωμένου ἢ ἀσθενοῦς Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Γέν. Μυριόφ. κ. ἀ.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σέριφ Σίφν. κ. ἀ.: Κοιμᾶται ἄνωιωτος, ἀγροίχ'τος Ἀρτάκ. Ἀνωιωτος κι ἀγροίχ'τος ἔπεσε αὐτόθ. Καθὼς τό'πιεν ὁ βασιλέας ἡπαράδωκεν ἀνένοιωστος (τό'πιεν ἐνν. τὸ ναρκωτικὸν) Νάξ. Εἶναι ἄνωιωστος ἀπὸ τὴν κάρμα (πυρετὸν) Μῆλ.

